

Υπόθεση C-540/22

**Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής απόφασης κατά το άρθρο 98,
παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου**

Ημερομηνία καταθέσεως:

11 Αυγούστου 2022

Αιτούν δικαστήριο:

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg (Κάτω Χώρες)

Ημερομηνία της απόφασης του αιτούντος δικαστηρίου:

11 Αυγούστου 2022

Προσφεύγοντες:

SN

AS

RA

AA

OK

SD

IS

YZ

VK

VM

SP

OZ

OK

MM

PS

OP

ST

OO

ST

OS

AB

AT

PM

IY

SO

HY

VK

VL

DT

DM

DK

OK

MK

VM

VM

AY

PD

SS

OH

AZ

RS

VD

AI

OK

Καθού:

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Αντικείμενο της κύριας δίκης

Η κύρια δίκη έχει ως αντικείμενο διαφορά μεταξύ των προσφευγόντων, 44 φυσικών προσώπων ουκρανικής ιθαγενείας (στο εξής: προσφεύγοντες), και του Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Υφυπουργού Δικαιοσύνης και Ασφάλειας, Κάτω Χώρες, στο εξής: Υφυπουργός) σχετικά με την απόρριψη, ως αβάσιμων, των διοικητικών ενστάσεων που υπέβαλαν οι προσφεύγοντες κατά της χορηγήσεως άδειας διαμονής ορισμένου χρόνου για τη διασυνοριακή παροχή υπηρεσιών.

Αντικείμενο και νομική βάση της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

Η παρούσα αίτηση βάσει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ αφορά την έκταση εφαρμογής του δικαιώματος ελεύθερης παροχής υπηρεσιών που προστατεύεται από τα άρθρα 56 και 57 ΣΛΕΕ. Ειδικότερα, αφορά το δικαίωμα διαμονής εντός κράτους μέλους εργαζομένων υπηκόων τρίτων χωρών που απασχολούνται στο κράτος μέλος αυτό από επιχείρηση παροχής υπηρεσιών εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος καθώς και τους περιορισμούς, τα διαδικαστικά στάδια και τα έξοδα που δύναται να προβλέπει η εθνική νομοθεσία όσον αφορά το εν λόγω δικαίωμα διαμονής.

Προδικαστικά ερωτήματα

1. Περιλαμβάνει το δικαίωμα ελεύθερης παροχής υπηρεσιών που κατοχυρώνεται από τα άρθρα 56 και 57 ΣΛΕΕ το παράγωγο δικαίωμα διαμονής εντός κράτους μέλους για τους εργαζομένους υπηκόους τρίτων χωρών που απασχολούνται στο κράτος μέλος αυτό από επιχείρηση παροχής υπηρεσιών εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος;
2. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως: Αντιτίθεται το άρθρο 56 ΣΛΕΕ στην απαίτηση, πέραν της απλής υποχρεώσεως δηλώσεως του τόπου διαμονής που βαρύνει την παρέχουσα υπηρεσίες επιχείρηση, να ζητείται άδεια διαμονής για κάθε εργαζόμενο όταν η διάρκεια της παρεχόμενης υπηρεσίας υπερβαίνει τους τρεις μήνες;

3. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως: Αντιτίθεται το άρθρο 56 ΣΛΕΕ:
- α. σε εθνική ρύθμιση δυνάμει της οποίας η διάρκεια ισχύος της εν λόγω άδειας διαμονής δεν μπορεί να υπερβαίνει τα δύο έτη, ανεξαρτήτως της διάρκειας της παρεχόμενης υπηρεσίας;
- β. στον περιορισμό της διάρκειας ισχύος της εν λόγω άδειας διαμονής ώστε να συμπίπτει με τη διάρκεια ισχύος της άδειας εργασίας και διαμονής που έχει χορηγηθεί στο κράτος μέλος όπου είναι εγκατεστημένη η παρέχουσα υπηρεσίες επιχείρηση;
- γ. στην επιβολή τελών για κάθε αίτηση (παρατάσεως), το ύψος των οποίων αντιστοιχεί μεν στα τέλη που καταβάλλονται από υπήκοο τρίτης χώρας για τη χορήγηση άδειας εργασίας, αλλά είναι πενταπλάσιο των τελών που απαιτούνται για την απόδειξη της νόμιμης διαμονής πολίτη της Ένωσης;

Σχετικές διατάξεις του δικαίου της Ένωσης

Άρθρα 56 και 57 ΣΛΕΕ

Σχετικές διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας

Άρθρο 3.58, παράγραφος 1, στοιχείο i, του Vreemdelingenbesluit 2000 (διατάγματος του 2000 περί αλλοδαπών)

Άρθρο 8 του Wet arbeidsvoorwaarden gedetacheerde werknemers in de Europese Unie (νόμου περί των όρων εργασίας των αποσπασμένων εργαζομένων εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης)

Άρθρο 3.34, στοιχείο h, της Voorschrift Vreemdelingen 2000 (κανονιστικής πράξεως του 2000 περί αλλοδαπών)

Παράγραφος B5/3.1 της Vreemdelingencirculaire 2000 (εγκυκλίου του 2000 περί αλλοδαπών)

Συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και της πορείας της διαδικασίας

- 1 Οι προσφεύγοντες είναι υπήκοοι Ουκρανίας και απασχολούνται στην εταιρία ROBI spol s.r.o. (στο εξής: ROBI) με έδρα στη Δημοκρατία της Σλοβακίας. Η εταιρία αυτή εκτελεί εργασίες στις Κάτω Χώρες για λογαριασμό ενός Ολλανδού αναθέτοντος φορέα. Οι προσφεύγοντες, οι οποίοι διαθέτουν άδεια διαμονής ορισμένου χρόνου στη Δημοκρατία της Σλοβακίας, αποσπάστηκαν από την ROBI για να εκτελέσουν τις εργασίες αυτές. Η ROBI ενημέρωσε εκ των προτέρων τις ολλανδικές αρχές σχετικά με την εκτέλεση των εργασιών από τους προσφεύγοντες και με τη χρονική περίοδο που προβλεπόταν προς τούτο. Στη

συνέχεια, η ROBI πληροφόρησε τις εν λόγω αρχές ότι η διάρκεια εκτελέσεως των εργασιών από τους προσφεύγοντες θα υπερέβαινε την περίοδο του δικαιώματος διαμονής που προβλέπει η Συμφωνία Σένγκεν (90 ημέρες εντός οιασδήποτε περιόδου 180 ημερών).

- 2 Στο πλαίσιο αυτό, η ROBI υπέβαλε επίσης στην Immigratie- en Naturalisatiedienst (υπηρεσία μετανάστευσης και πολιτογράφησης, Κάτω Χώρες, στο εξής: IND) αίτηση για κάθε προσφεύγοντα με την οποία ζητούσε να του χορηγηθεί άδεια διαμονής ορισμένου χρόνου για τη διασυνοριακή παροχή υπηρεσιών. Για τη διεκπεραίωση των αιτήσεων αυτών καταβλήθηκαν τέλη. Εξ ονόματος του Υφυπουργού, η IND έκανε δεκτές τις αιτήσεις με την ένδειξη ότι για τις συγκεκριμένες εργασίες δεν απαιτείται η χορήγηση άδειας εργασίας. Επομένως, η διάρκεια ισχύος των αδειών διαμονής που χορηγήθηκαν περιορίστηκε στη διάρκεια ισχύος των αδειών διαμονής που διέθεταν οι προσφεύγοντες στη Δημοκρατία της Σλοβακίας, με συνέπεια η διάρκεια αυτή να είναι βραχύτερη από τη διάρκεια των εργασιών για τις οποίες οι προσφεύγοντες αποσπάστηκαν.
- 3 Οι προσφεύγοντες υπέβαλαν διοικητική ένσταση κατά των αποφάσεων αυτών ενώπιον της IND, η οποία είναι αρμόδια να επανεξετάζει τις αποφάσεις εξ ονόματος του Υφυπουργού. Οι αντιρρήσεις που προέβαλαν οι προσφεύγοντες αφορούσαν αυτή καθ' εαυτήν την υποχρέωση υποβολής αιτήσεως για τη χορήγηση άδειας διαμονής, τη διάρκεια ισχύος των χορηγηθεισών αδειών και τα καταβλητέα τέλη για τη διεκπεραίωση των αιτήσεων. Με τις προσβαλλόμενες αποφάσεις, οι διοικητικές ενστάσεις των προσφευγόντων απορρίφθηκαν ως αβάσιμες.

Κυριότερα επιχειρήματα των διαδίκων της κύριας δίκης

- 4 Οι προσφεύγοντες επικαλούνται παράβαση των άρθρων 56 και 57 ΣΛΕΕ. Παραπέμπουν στη νομολογία του Δικαστηρίου, ιδίως στις αποφάσεις Vander Elst¹ και Essent², με τις οποίες κρίθηκε ότι ο παρέχων υπηρεσίες πρέπει να παρεμποδίζεται όσο το δυνατόν λιγότερο κατά την άσκηση της ελευθερίας παροχής υπηρεσιών.
- 5 Εντούτοις, η νομολογία αυτή δεν απαντά ακόμη στο ζήτημα αν είναι νόμιμο οι υπήκοοι τρίτων χωρών που απασχολούνται σε παρέχοντες υπηρεσίες εγκατεστημένους σε κράτος μέλος της Ένωσης, πέραν της άδειας διαμονής τους στο κράτος εγκαταστάσεως του παρέχοντος υπηρεσίες, να υποχρεούνται να ζητούν, μετά τη λήξη του δικαιώματος διαμονής που προβλέπει η Συμφωνία Σένγκεν (90 ημέρες εντός οιασδήποτε περιόδου 180 ημερών), τη χορήγηση δικαιώματος διαμονής σε άλλο κράτος μέλος προκειμένου να μπορούν να

¹ Απόφαση της 9ης Αυγούστου 1994, Vander Elst, C-43/93, EU:C:1994:310.

² Απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, Essent Energie Productie, C-91/13, EU:C:2014:2206.

ασκήσουν δραστηριότητες εντός του κράτους μέλους αυτού στο πλαίσιο διασυνοριακής παροχής υπηρεσιών. Ωστόσο, από τις αποφάσεις Επιτροπή κατά Γερμανίας³ και Essent, οι προσφεύγοντες συνάγουν ότι, πριν από τη διασυνοριακή παροχή υπηρεσιών, απαιτείται μόνο κοινοποίηση, ανακοίνωση ή η υποβολή απλής δηλώσεως. Η διαδικασία αυτή θεσπίστηκε επίσης στις Κάτω Χώρες. Επειδή στις Κάτω Χώρες, πέραν της διαδικασίας αυτής, απαιτείται επίσης η υποβολή αιτήσεως για χορήγηση άδειας διαμονής βάσει των ίδιων πληροφοριών, υφίσταται μια περιττή και συνεπώς παράνομη διττή διαδικασία.

- 6 Οι προσφεύγοντες θεωρούν επίσης ότι το γεγονός ότι η χορηγούμενη άδεια διαμονής δεν εξαρτάται από τη διάρκεια του δικαιώματος διαμονής στο κράτος μέλος στο οποίο είναι εγκατεστημένος ο παρέχων υπηρεσίες, αλλά από την προβλεπόμενη διάρκεια της υπηρεσίας στις Κάτω Χώρες, συνιστά αδικαιολόγητο εμπόδιο στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών. Το ίδιο ισχύει και για τον εκ του νόμου περιορισμό της διάρκειας ισχύος της άδειας διαμονής σε δύο έτη κατ' ανώτατο όριο⁴. Όπως ισχυρίζονται οι προσφεύγοντες, τούτο συνεπάγεται εμπόδιο για έργα με μεγαλύτερη περίοδο υλοποίησης.
- 7 Τέλος, οι προσφεύγοντες εκτιμούν ότι τα τέλη που επιβάλλονται για τη διεκπεραίωση της αιτήσεως με την οποία ζητείται η χορήγηση άδειας διαμονής για τη διασυνοριακή παροχή υπηρεσιών αντιβαίνουν στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών. Στο πλαίσιο αυτό, επισημαίνουν τη διαφορά ως προς το ύψος των τελών που καταβάλλονται για την απόδειξη της νόμιμης διαμονής πολίτη της Ένωσης.
- 8 Ο Υφυπουργός εκτιμά ότι η υποχρέωση κατοχής άδειας διαμονής δεν αντιβαίνει στα άρθρα 56 και 57 ΣΛΕΕ. Στο μέτρο που ο παρέχων υπηρεσίες είναι ελεύθερος να διαμένει στις Κάτω Χώρες για περίοδο 90 ημερών εντός οιασδήποτε περιόδου 180 ημερών μετά από απλή κοινοποίηση, δεν υπάρχει έλεγχος πριν από την έναρξη της παροχής της υπηρεσίας. Η άδεια διαμονής δεν αποτελεί επίσης άδεια εργασίας. Επιπλέον, η διαδικασία για την απόκτηση άδειας διαμονής είναι απλή. Τα απαιτούμενα έγγραφα βρίσκονται ήδη στην κατοχή του παρέχοντος υπηρεσίες και ελέγχεται μόνον αν έχει υποβληθεί δήλωση του τόπου διαμονής και αν υπάρχει άδεια εργασίας, άδεια διαμονής και σύμβαση εργασίας σε άλλο κράτος μέλος.
- 9 Κατά τον Υφυπουργό, εάν τούτο θεωρηθεί ότι συνιστά περιορισμό της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, ο περιορισμός αυτός δικαιολογείται από επιτακτικούς λόγους γενικού συμφέροντος. Συγκεκριμένα, η υποχρέωση κατοχής άδειας διαμονής είναι αναγκαία υπό το πρίσμα της τήρησης των κανόνων στον τομέα της κοινωνικής ασφάλισης. Η υποχρέωση αυτή είναι επίσης αναγκαία για την προστασία των συμφερόντων των Κάτω Χωρών, ιδίως για την προστασία της

³ Απόφαση της 19ης Ιανουαρίου 2006, Επιτροπή κατά Γερμανίας, C-244/04, EU:C:2006:49.

⁴ Άρθρο 3.58, παράγραφος 1, στοιχείο i, του Vreemdelingenbesluit 2000 (διατάγματος του 2000 περί αλλοδαπών)

πρόσβασης στην αγορά εργασίας των Κάτω Χωρών. Επιπλέον, η υποχρέωση κατοχής άδειας διαμονής είναι αναγκαία προκειμένου να μπορεί να ελεγχθεί αν ο εγκατεστημένος σε άλλο κράτος μέλος παρέχων υπηρεσίες κάνει ενδεχομένως χρήση της ελευθερίας παροχής υπηρεσιών προς εξυπηρέτηση σκοπού άλλου από εκείνον για τον οποίο θεσπίστηκε. Τέλος, ο Υφυπουργός υποστηρίζει ότι η άδεια διαμονής λειτουργεί υπέρ της ασφάλειας δικαίου, καθόσον το έγγραφο διαμονής που χορηγείται κατ' αυτόν τον τρόπο επιτρέπει στον εργαζόμενο να αποδείξει ότι διαμένει νομίμως στις Κάτω Χώρες.

- 10 Ο Υφυπουργός εκτιμά, επιπλέον, ότι ορθώς εξάρτησε τη διάρκεια ισχύος των χορηγηθεισών αδειών από τη διάρκεια ισχύος των αδειών διαμονής που είχαν χορηγηθεί στη Δημοκρατία της Σλοβακίας. Αμφισβητεί την υποχρέωση χορηγήσεως άδειας διαμονής καθ' όλη τη διάρκεια της παρεχόμενης υπηρεσίας και επισημαίνει ότι ο εργαζόμενος που δεν διαθέτει πλέον ισχύουσα άδεια εργασίας και διαμονής στο κράτος μέλος του εργοδότη του δεν πληροί πλέον τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την παροχή υπηρεσιών. Ομοίως, η μέγιστη διάρκεια ισχύος που προβλέπεται από το ολλανδικό δίκαιο δεν αντίκειται στα άρθρα 56 και 57 ΣΛΕΕ.
- 11 Τέλος, ο Υφυπουργός υποστηρίζει ότι τα τέλη που επιβάλλονται για τη διεκπεραίωση των αιτήσεων για τη χορήγηση (ή την παράταση της διάρκειας ισχύος) άδειας διαμονής δεν είναι δυσανάλογα υψηλά. Το ύψος των τελών έχει αναπροσαρμοστεί από την 1η Ιανουαρίου 2019 βάσει της νομολογίας του Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (τμήματος διοικητικών διαφορών του Συμβουλίου της Επικρατείας, Κάτω Χώρες) και συνδέεται πλέον με τα τέλη για την έκδοση εθνικού δελτίου ταυτότητας.

Συνοπτική έκθεση του σκεπτικού της διατάξεως περί παραπομπής

- 12 Το Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg (πρωτοδικείο Χάγης, τόπος συνεδριάσεως Middelburg, Κάτω Χώρες, στο εξής: αιτούν δικαστήριο) επισημαίνει, κατ' αρχάς, ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η δραστηριότητα η οποία συνίσταται στη διάθεση εκ μέρους μιας επιχειρήσεως, έναντι αμοιβής, εργατικού δυναμικού που παραμένει στην υπηρεσία της ως άνω επιχειρήσεως, χωρίς να έχει συναφθεί καμία σύμβαση εργασίας με εκείνον που χρησιμοποιεί τους εργαζομένους, αποτελεί επαγγελματική δραστηριότητα η οποία πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 57, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και πρέπει επομένως να θεωρείται ως υπηρεσία κατά την έννοια της ως άνω διατάξεως⁵.
- 13 Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 56 ΣΛΕΕ επιτάσσει όχι μόνον την εξάλειψη κάθε δυσμενούς διακρίσεως που υφίσταται λόγω της ιθαγενείας του ο εγκατεστημένος σε άλλο κράτος μέλος παρέχων υπηρεσίες, αλλά και την κατάργηση κάθε περιορισμού, ακόμη και αν αυτός εφαρμόζεται αδιακρίτως τόσο

⁵ Απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, Essent Energie Productie, C-91/13, EU:C:2014:2206, σκέψη 37.

στους ημεδαπούς παρέχοντες υπηρεσίες όσο και σε αυτούς των άλλων κρατών μελών, οσάκις μπορεί να παρεμποδίσει, να παρενοχλήσει ή να καταστήσει λιγότερο ελκυστικές τις δραστηριότητες του παρέχοντος υπηρεσίες που είναι εγκατεστημένος σε άλλο κράτος μέλος, όπου νομίμως παρέχει ανάλογες υπηρεσίες⁶.

- 14 Το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι, λαμβανομένων υπόψη των κανόνων των άρθρων 56 και 57 ΣΛΕΕ, δεν μπορεί να απαιτείται η λήψη άδειας εργασίας για την απασχόληση υπηκόων τρίτων κρατών οι οποίοι διατίθενται από επιχείρηση εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος σε εγκατεστημένη στο κράτος αυτό επιχείρηση. Για να εξακριβωθεί αν πρόκειται πράγματι για παροχή υπηρεσίας κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, αρκεί η χρήση του λιγότερο περιοριστικού μέτρου της απλής προηγούμενης δηλώσεως, με την οποία ο παρέχων υπηρεσίες γνωστοποιεί τις αναγκαίες πληροφορίες προκειμένου να μπορεί να ελεγχθεί αν οι εργαζόμενοι που έχουν διατεθεί απασχολούνται νομίμως και ασκούν την κύρια δραστηριότητά τους στο κράτος μέλος όπου είναι εγκατεστημένη η παρέχουσα υπηρεσίες επιχείρηση. Ομοίως, με τον τρόπο αυτό παρέχεται η δυνατότητα ελέγχου της τήρησης της κοινωνικοασφαλιστικής νομοθεσίας⁷.
- 15 Με την απόφαση Επιτροπή κατά Αυστρίας, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι η είσοδος και διαμονή των υπηκόων τρίτων κρατών εντός κράτους μέλους, στο πλαίσιο αποσπάσεως που διενεργείται από παρέχουσα υπηρεσίες επιχείρηση εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος, δεν έχουν εναρμονισθεί σε ενωσιακό επίπεδο· πάντως, ο έλεγχος που διενεργεί ένα κράτος μέλος όσον αφορά τον τομέα αυτόν δεν επιτρέπεται να διακυβεύσει την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών της επιχειρήσεως η οποία απασχολεί τους εν λόγω υπηκόους τρίτων κρατών⁸. Εντούτοις, ο περιορισμός της ελευθερίας παροχής υπηρεσιών μπορεί να δικαιολογείται στο μέτρο που, πρώτον, ικανοποιεί επιτακτικό λόγο γενικού συμφέροντος ο οποίος δεν διασφαλίζεται ήδη επαρκώς από τους υφιστάμενους κανόνες, δεύτερον, το περιοριστικό μέτρο είναι επίσης πρόσφορο για να εξασφαλίσει την επίτευξη του σκοπού τον οποίο επιδιώκει και, τρίτον, δεν βαίνει πέραν του αναγκαίου μέτρου για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού.
- 16 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, στην προαναφερθείσα υπόθεση, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή είχε ισχυρισθεί ότι, στο πλαίσιο της ελεύθερης παροχής

⁶ Αποφάσεις της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, *Essent Energie Productie*, C-91/13, EU:C:2014:2206, σκέψη 44, της 21ης Οκτωβρίου 2004, *Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου*, C-445/03, EU:C:2004:655, σκέψη 20 και της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, *Επιτροπή κατά Αυστρίας*, C-168/04, EU:C:2006:595, σκέψη 36.

⁷ Αποφάσεις της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, *Essent Energie Productie*, C-91/13, EU:C:2014:2206, σκέψεις 56 έως 59, της 21ης Οκτωβρίου 2004, *Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου*, C-445/03, EU:C:2004:655, σκέψεις 31 έως 46, καθώς και της 19ης Ιανουαρίου 2006, *Επιτροπή κατά Γερμανίας*, C-244/04, EU:C:2006:49, σκέψεις 41 και 45.

⁸ Απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, *Επιτροπή κατά Αυστρίας*, C-168/04, EU:C:2006:595, σκέψη 60, η οποία παραπέμπει στην απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 1982, *Seco και Desquenne & Giral*, 62/81 και 63/81, EU:C:1982:34, σκέψη 12.

υπηρεσιών, κάθε παρέχων υπηρεσίες μεταβιβάζει στους υπαλλήλους του το «παράγωγο δικαίωμα» να λάβουν άδεια διαμονής για την απαιτούμενη από την παροχή υπηρεσιών διάρκεια. Κατά την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η απόφαση σχετικά με τη χορήγηση δικαιώματος διαμονής έχει αμιγώς τυπικό χαρακτήρα και πρέπει να εκδίδεται αυτομάτως⁹.

- 17 Τούτο εγείρει το ζήτημα κατά πόσον από το δικαίωμα της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, κατά την έννοια των άρθρων 56 και 57 ΣΛΕΕ, απορρέει επίσης παράγωγο δικαίωμα για τους μισθωτούς εργαζομένους που αποσπώνται στο πλαίσιο διασυνοριακής παροχής υπηρεσιών. Από τη σκέψη 59 της αποφάσεως Επιτροπή κατά Αυστρίας προκύπτει ότι τούτο δεν συμβαίνει, δεδομένου ότι οι προϋποθέσεις εισόδου και διαμονής των υπηκόων τρίτων χωρών δεν έχουν ακόμη εναρμονισθεί. Εντούτοις, βάσει της υποχρέωσης για την εξάλειψη των εμποδίων στην ελεύθερη κυκλοφορία των υπηρεσιών που απορρέει από το άρθρο 56 ΣΛΕΕ, θα μπορούσε να υποστηριχθεί ότι η επιτρεπόμενη –στο πλαίσιο αυτής της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών– απασχόληση υπηκόων τρίτων χωρών εντός κράτους μέλους από επιχείρηση παροχής υπηρεσιών εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος δεν μπορεί να εξαρτάται από την κατοχή ατομικής άδειας διαμονής, διότι η υποχρέωση αυτή καθιστά άνευ λόγου δυσχερέστερη την παροχή υπηρεσιών μέσω αποσπασμένων εργαζομένων υπηκόων τρίτων χωρών.
- 18 Επιπλέον, στην υπόθεση Επιτροπή κατά Αυστρίας, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή υποστήριξε ότι η ύπαρξη διττής διαδικασίας συνιστά, καθ' εαυτή, δυσανάλογο περιορισμό στην αρχή της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών¹⁰. Η ολλανδική ρύθμιση χαρακτηρίζεται επίσης από διττή διαδικασία, στο μέτρο που οι μισθωτοί εργαζόμενοι υπήκοοι τρίτων χωρών που αποσπώνται στις Κάτω Χώρες από εργοδότη εγκατεστημένο σε άλλο κράτος μέλος πρέπει, αφενός, να δηλώνουν τον τόπο διαμονής τους παρέχοντας μια σειρά πληροφοριών και, αφετέρου, να υποβάλουν χωριστή αίτηση για τη χορήγηση άδειας διαμονής βάσει των πληροφοριών αυτών. Συναφώς, το ότι η υποχρέωση κατοχής άδειας διαμονής αποκτά σημασία μόνο μετά την παρέλευση περιόδου 90 ημερών δεν μεταβάλλει το γεγονός ότι η υποχρέωση αυτή παράγει τα αποτελέσματα προηγούμενης άδειας, εφόσον η διάρκεια της υπηρεσίας υπερβαίνει τις 90 ημέρες. Το ότι η IND εξετάζει μόνον αν η δήλωση του τόπου διαμονής υποβλήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 8 του Wet arbeidsvoorwaarden gedetacheerde werknemers in de Europese Unie (νόμου περί των όρων εργασίας των αποσπασμένων εργαζομένων εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης) και δεν επιβάλλει πρόσθετες απαιτήσεις δεν σημαίνει ότι η διττή αυτή διαδικασία δεν καταλήγει στην πράξη σε περιορισμό της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών. Το γεγονός ότι, στην πράξη, η απόφαση για τη χορήγηση

⁹ Απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, Επιτροπή κατά Αυστρίας, C-168/04, EU:C:2006:595, σκέψεις 31 και 32.

¹⁰ Απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, Επιτροπή κατά Αυστρίας, C-168/04, EU:C:2006:595, σκέψη 20.

άδειας διαμονής λαμβάνεται εντός σύντομης προθεσμίας δεν μεταβάλλει το αποτέλεσμα αυτό¹¹.

- 19 Η χωριστή αυτή διαδικασία για τη χορήγηση άδειας διαμονής συνιστά περιορισμό, διότι η διάρκεια ισχύος της άδειας διαμονής για τη διασυνοριακή παροχή υπηρεσιών περιορίζεται εκ του νόμου στη διάρκεια της δραστηριότητας, με ανώτατο όριο τα δύο έτη¹². Επομένως, αν η παρεχόμενη υπηρεσία διαρκέσει περισσότερο από ό,τι είχε αρχικά προβλεφθεί ή αν πρόκειται για υπηρεσία που υπερβαίνει το καθορισμένο ανώτατο όριο, πρέπει να υποβληθεί νέα αίτηση (για χορήγηση άδειας διαμονής ή για παράταση της διάρκειας ισχύος της).
- 20 Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να καταβληθούν τα νόμιμα τέλη για κάθε νέα αίτηση. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί μεν στα τέλη που προβλέπονται για την άδεια εργασίας που χορηγείται σε υπηκόους τρίτων χωρών, αλλά είναι πενταπλάσιο των τελών που απαιτούνται για την έκδοση του εγγράφου που πιστοποιεί τη νόμιμη διαμονή πολίτη της Ένωσης (έγγραφο διαμονής ΕΕ)¹³.
- 21 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, το αιτούν δικαστήριο κρίνει αναγκαίο να ζητήσει από το Δικαστήριο να δώσει απάντηση στα προδικαστικά ερωτήματα που διατυπώνονται ανωτέρω.

¹¹ Βλ. απόφαση της 19ης Ιανουαρίου 2006, Επιτροπή κατά Γερμανίας, C-244/04, EU:C:2006:49, σκέψη 33.

¹² Άρθρο 3.58, παράγραφος 1, στοιχείο i, του Vreemdelingenbesluit 2000 (διατάγματος του 2000 περί αλλοδαπών) και παράγραφος B5/3.1 της Vreemdelingen-circulaire 2000 (εγκυκλίου του 2000 περί αλλοδαπών).

¹³ Άρθρο 3.34, στοιχείο h, της Voorschrift Vreemdelingen 2000 (κανονιστικής πράξεως του 2000 περί αλλοδαπών)